

– 154 с.

3. Шарков Ф. И. Имидж фирмы: технологии управления / Ф. И. Шарков. – М. : Академический проект, 2006. – 268 с.

4. Ястремская О.А. Результативность имиджа: когнитивная и эмоциональная составляющая измерения / О.А. Ястремская // Бизнес–Информ. – 2009. – №4(2). – С. 151–153.

Ольга ЧОРНА

студентка спеціальності

«Публічне управління та адміністрування»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Августин Р.Р.)

Тернопільський національний економічний університет

ІНСТРУМЕНТАРІЙ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ В УМОВАХ ПІДВИЩЕНОГО РИЗИКУ

Розвиток ринкових відносин в Україні неможливий без ефективного та стабільного зростання економіки та виробництва конкурентоспроможної продукції, що відображає не лише ефективність діяльності окремого підприємства, але і економіки країни загалом. Проте, визначення потенційних можливостей організації у конкурентній боротьбі та досягнення ефективних результатів в сучасних умовах стає все складнішим. Це пов'язано з необхідністю постійного пристосування до умов, які постійно змінюються, а це призводить до необхідності підвищення конкурентоспроможності організації та виробництва конкурентоспроможної продукції.

Проблема управління конкурентоспроможністю організацій в умовах підвищеного ризику є дуже актуальною у наш час. Саме тому особливу увагу потрібно приділити розробленню такого механізму, який би не тільки створив сприятливі умови для ефективного функціонування організацій, а й забезпечив високий рівень її конкурентоспроможності.

Аналіз літературних джерел [1-5] дозволяє розглядати конкурентоспроможність організації, як відносну характеристику, яка виражає ступінь відмінності розвитку даної організації від конкурентів за ступенем задоволення своїми товарами потреб людей.

Конкурентоспроможність організації характеризує можливості і динаміку її пристосування до умов ринкової конкуренції.

Сучасна концепція управління конкурентоспроможністю організації в умовах підвищеного ризику ґрунтується на використанні базових положень менеджменту, відповідно до яких основними елементами системи управління є мета, об'єкт і суб'єкт, методологія та принципи, процес та функції управління. Метою такого управління є забезпечення сталого функціонування підприємства за будь-яких економічних, політичних, соціальних та інших змін у його зовнішньому середовищі. Зважаючи на ці обставини, управління конкурентоспроможністю організації в умовах підвищеного ризику спрямовується на:

- нейтралізацію (усунення) або обмеження впливу негативних (деструктивних) факторів на рівень конкурентоспроможності шляхом розроблення захисних заходів;

- використання сприятливих зовнішніх факторів з метою нарощування конкурентного потенціалу та реалізації конкурентних переваг;

- забезпечення адаптивності та гнучкості управлінських дій в питаннях підвищення рівня конкурентоспроможності з урахуванням як позитивних та негативних факторів[2].

Безпосередньо, процес управління конкурентоспроможністю організації в умовах підвищеного ризику включає такий алгоритм дій:

- моніторинг конкурентного середовища діяльності та оцінка конкурентної ситуації на ринку;

- діагностування конкурентоспроможності організації та її основних конкурентів;

- конкурентне позиціонування організації та вибір стратегічних підрозділів із наявними перевагами у конкурентній боротьбі;

- розроблення стратегії (концепції) управління конкурентоспроможністю;

- реалізація конкурентної стратегії організації в умовах підвищеного ризику.

Важливим інструментом підвищення конкурентоспроможності організації є розроблення та реалізація стратегії конкуренції. У наукових джерелах виділяють п'ять базових конкурентних стратегій: стратегія лідерства (зорієнтована на залучення споживачів за рахунок скорочення

витрат виробництва та зниження цін); стратегія широкої диференціації (залучення покупців за рахунок введення максимальних відмінностей товару від аналогічного конкурентного шляхом покращання дизайну, упаковки; сервісу; обслуговування, іміджу; стратегія оптимальних витрат (зорієнтована на підвищення споживчих цінностей за рахунок високої якості при аналогічних цінах конкурентів або є нижчих; стратегії фокусування на основі низьких витрат та диференціації продукції (зорієнтована на спеціалізацію та концентрацію діяльності з урахуванням вимог певного сегменту без орієнтації на весь ринок).

Фактори конкурентоспроможності організації в умовах підвищеного ризику поділяються на зовнішні, прояв яких в малому ступені залежить від організації, і внутрішні, майже цілком визначаються керівництвом організації.

Механізм підвищення конкурентоспроможності організації в умовах підвищеного ризику має декілька аспектів: технічний, організаційний, економічний, соціальний, психологічний, правовий, комерційний [3]. І хоча всі вони становлять єдину систему забезпечення конкурентоздатності організації, є певна черговість у вирішенні питань кожного з аспектів з огляду на їх вагомість.

Найважливішою умовою якісного управління організацією в цілому і її конкурентоспроможністю зокрема є реальна і чітка оцінка стану організації на даний період часу. Для цього найчастіше за все використовують не один, а одночасно декілька методів оцінки, щоб уникнути недоліків, що має кожний з них поодиночі.

Загалом, враховуючи вищенаведене, можна зробити висновок про те, що конкурентоспроможність організації на сьогоднішній день є одним з ключових факторів становлення господарської діяльності. Відповідно цей показник залежить від усіх чинників що здійснюють прямий вплив на підприємство. Також слід констатувати, що процес управління конкурентоспроможністю підприємства має включати ряд дій: моніторинг конкурентного середовища та оцінку конкурентної ситуації в галузі й на ринку; діагностика конкурентоспроможності організації; конкурентне позиціонування організації (вибір стратегічних господарських підрозділів з перевагами у конкурентній боротьбі); розробка концепції та стратегії управління конкурентоспроможністю організації в умовах підвищеного ризику; реалізація конкурентної стратегії організації.

Бібліографія

1. Августин Р.Р. Конкурентоспроможність та основні поняття, що її характеризують. //Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Економіка. – 2007. – Випуск 21. – С.39-44.

2. Воронкова А. Е. Концепція управління конкурентоспроможним потенціалом підприємства / А. Е. Воронкова // Економіст. – 2007. – № 8. – С. 14-18.

3. Кириченко, Л. Механізм управління конкурентоспроможністю підприємств / Л. Кириченко // ВісникКиїв. торг.-екон. ун-ту. – 2009. - № 1. – С. 62-66.

4. Мікловда В.П. Стратегічне управління конкурентоспроможністю: епістемологічні підходи та практична проблематика: Монографія. / Мікловда В.П., Брітченко І.Г., Кубіній Н.Ю., Колодинський С.Б., Ціцак Л.М. – Полтава,2012

5. Павлова В.А. Система управління конкурентоспроможністю підприємства / В.А. Павлова, Р.В. Губарєв // Європейський вектор економічногорозвитку. –2014. – № 2 (17). – С.168-177.

Олеся ШВЕЦЬ

студентка спеціальності «Менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Федірко М.М.)

Тернопільський національний економічний університет

УПРАВЛІННЯ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНІСТЮ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Енергоефективність національної економіки є пріоритетним напрямом у сфері енергетичної політики багатьох країн світу. Розвиток цього напрямку обумовлений такими факторами, як: вичерпність невідновлюваних енергетичних ресурсів, відсутність альтернативи замінити їх на більш екологічно безпечні та менш енергоємні, наявність ризиків при їх видобутку, переробленні та транспортуванні – усі ці чинники сприяють розвитку досліджень у даному напрямі. У зв'язку з нестабільністю у регіонах видобутку енергетичних ресурсів,